

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Гж1 661/2017
07.11.2017. године
Н и ш

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Јелене Јовановић, председника већа, Ружице Јовановић и Љубише Милојевића, чланова већа, у правној ствари тужиоца С.М. из ....., кога заступа пуномоћник Синиша Цветковић, адвокат из ....., против туженог Ауто мото савеза Србије ДОО из Београда – Пословне јединице у Прешеву, кога заступа пуномоћник Миле Крстић, адвокат из ....., ради накнаде штете, одлучујући по жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Бујановцу П1. бр. 67/16 од 27.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 07.11.2017. године, донео је следећу

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Бујановцу П1. бр. 67/16 од 27.10.2016. године, у ставу првом изреке, тако што **СЕ ОБАВЕЗУЈЕ** тужени Ауто мото савез Србије ДОО из Београда – Пословна јединица у Прешеву да накнади тужиоцу С.М. из ..... нематеријалну штету од 250.000,00 динара за претрпљене физичке болове, 150.000,00 динара за претрпљени страх, 200.000,00 динара за претрпљене душевне болове због умањене животне активности и 200.000,00 динара за претрпљене душевне болове због наружености, са законском затезном каматом почев од 27.10.2016. године до исплате, у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде, док се захтев тужиоца за накнаду штете у већим износима, од досуђених овом пресудом до тражених 500.000,00 динара за физичке болове, до 300.000,00 динара за страх, до 400.000,00 динара за умањену животну активност и до 300.000,00 динара за наруженост, као неоснован

ОДБИЈА.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ иста пресуда у ставу трећем изреке и тужени **ОБАВЕЗУЈЕ** на накнаду трошкова поступка од 239.975,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде, док се захтев тужиоца за накнаду трошкова у већем износу, од досуђених 239.975,00 до тражених 323.750,00 динара, **ОДБИЈА** као неоснован.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, тужени је обавезан да накнади нематеријалну штету тужиоцу од 500.000,00 за претрпљене физичке болове, 300.000,00 динара за претрпљени страх, 400.000,00 динара за претрпљене душевне болове због умањене животне активности и 300.000,00 динара за претрпљене душевне болове због наружености, а ставом другим изреке је одбијен тужбени захтев за већу накнаду штете, од по 200.000,00 динара за физичке болове и за страх, док је трећим ставом обавезан тужени на накнаду трошкова поступка у износу од 323.750,00 динара.

Против наведене пресуде благовремено је тужени изјавио жалбу, којом је побија у ставу првом и трећем изреке због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се побијана пресуда преиначи у смислу жалбених навода.

Испитујући првостепену пресуду на основу одредбе члана 386. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), Апелациони суд је нашао да је жалба делимично основана.

Побијана пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1., 2., 3., 5., 7. и 9. ЗПП, на које Апелациони суд сходно члану 386. став 3. пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту механичара - возача, на коме је свакодневно превозио запослене туженог

од Врања до њиховог радног места на граничном прелазу код Прешева и обратно. Дана 09.12.2011. године тужилац је са колегама испред седишта пословне јединице туженог у Врању кренуо на уобичајену возњу, када је пролазећи поред бензинске станице на излазу из Врања приметио дим из мотора, због чега се удаљио и возило зауставио на великом паркингу оближњег мотела, када је ватра пробила из отвора за вентилацију и нанела му опекотине по лицу и врату. Одмах након заустављања тужилац је узео апарат за гашење пожара и изашао из возила, којим није успео да угаси ватру па је узео други апарат из задњег дела возила, а како ни другим апаратом није успео са гашењем, отрчао је до улаза мотела и узео још један апарат, али није успео ни у трећем покушају да локализује или угаси пожар па је до доласка ватрогасне јединице и прве помоћи возило у потпуности изгорело, а тужилац задобио опекотине обе руке. Тужилац је одмах затим пренет у Здравствени центар у Врању, где му је пружена стручна медицинска помоћ у виду анестетика ради смиривања болова и масти за лечење опекотина, а како је одбио хоспитализацију, даљу терапију је примао амбулантно и у кућним условима. Овлашћени радник туженог је истог дана сачинио извештај о повреди на раду, у коме је навео да је тужилац услед пожара на возилу узрокованог неисправном инсталацијом задобио опекотине руку и лица. Одељење за ванредне ситуације у Врању, у саставу Министарства унутрашњих послова, проценило је да је највероватнији узрок пожара кратак спој на електричној инсталацији возила.

Налазом и мишљењем судско медицинских вештака утврђено је да је тужилац задобио тешку телесну повреду у виду опекотина коже лица, врата и обе руке другог степена; од којих је трпео болове јаког интензитета све до доласка лекару и давања средства за њихово умирење, наредних 2 – 3 дана сталне средње уз повремене јаке болове, потом у даљем току опоравка 15 до 20 дана готово сталне средње и повремено краткотрајне јаке, а током зарастања и оздрављења ткива око 30 дана честе болове слабог интензитета; да је током критичног догађаја па све до доласка лекару трпео примарни страх јаког интензитета, а да је током активног хируршког лечења око 20 дана трпео секундарни страх у виду сталне лаке и повремено умерене до јаке забринутости за коначни исход лечења и страх од нових болова; да су остале трајне функционалне последице у виду повремених лаких болова на повређеним деловима тела приликом њиховог излагања јаком сунцу, топлоти, знојењу, јакој хладноћи и

хладном ветру, због чега му је животна активност умањена за око 15 %; док му је умањење естетског изгледа на доњој граници средњег степена, јер је његова кожа у пределу лица са предње стране захватајући чело, јагодице и браду, на предњој страни врата, на надлактицама и подлактицама обе шаке хиперемична, местимично светлије, местимично тамније црвено пребојена и лако перутава, као и да јена телу и екстремитетима присутно више плажа величине металног динара до пречника од 3 цм., где је кожа перутава, тамније црвена и изнад равне околине коже, због чега тужилац често лако и повремено умерено душевно пати.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно закључио да је тужилац претрпео повреду на раду, а да је за претрпљену штету одговоран тужени послодавац по начелима објективне одговорности, односно без обзира на кривицу, на основу члана 164. Закона о раду у вези чл. 173 и 174 Закона о облигационим односима а да не постоји основ за искључење одговорности имаоца опасне ствари на основу члана 177. став 2. Закона о облигационим односима, на који се позива тужени и жалбом, јер није доказао да је штета настала искључиво радњом оштећеника или трећег лица, коју он није могао предвидети и чије последице није могао избећи или отклонити. Тужилац је био запослен на радном месту механичара – возача па је као професионални возач, између осталог, био оспособљен за гашења пожара на возилу, а пожар није изазвао, већ је једино покушао да га угаси, што значи да умањи штету послодавцу, тако да је у свему поступао као сваки савестан и одговоран запослени у таквој или сличној ситуацији.

Одредбом члана 200. ЗОО прописано је да ће суд досудити правичну новчану накнаду за претрпљене физичке болове, страх и душевне болове због умањења животне активности и због наружености ако то оправдавају околности случаја, нарочито јачина и трајање болова и страха, при чему је обавезан да води рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада, али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом.

Првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање, али на исто је погрешно применио материјално право, јер није водио довољно рачуна о мерилима и критеријумима за накнаду нематеријалне штете из напред наведене одредбе закона.

Према оцени овог суда, износи досуђени овом пресудом представљају довољно и правично новчано задовољење за тужиочева угрожена нематеријална добра, док би одређивање већих износа од досуђених погодовало тежњама које нису спојиве са природом и друштвеном сврхом института накнаде нематеријалне штете.

Апелациони суд налази да су неосновани жалбени наводи о повреди начела о подељеној одговорности оштећеника и штетника из члана 192. ЗОО, односно о сразмерном смањењу накнаде оштећенику који је допринео да штета настане или да буд већа него што би иначе била, зато што узрок штете није била интервенција тужиоца на гашењу пожара, него избијање пожара на возилу у својини туженог због техничке неисправности истог, у којој ситуацији је тужилац предузео све радње за спречавање веће штете на лицима и стварима, тако што је одвезао возило даље од бензинске станице, зауставио га на паркингу оближњег мотела како би путници могли безбедно да изађу и тада приступио гашењу пожара, у чему није успео, али је очито да су предузете мере имале за циљ да се штета умањи, а не да се увећа, са којих разлога је правилно одлучио првостепени суд када није усвојио приговор подељене одговорности.

Обзиром на делимично преиначење првостепене одлуке и вредност спора за који је тужилац успео, имајући у виду одредбе чл. 153 и 154 ЗПП, Апелациони суд је нашао да су неопходни трошкови за вођење ове парнице за тужиоца били по 11.250,00 динара за састав тужбе и једног поднеска, по 12.750,00 динара за заступање од стране адвоката на пет одржаних рочишта, по 7.125,00 динара на име заступања на девет неодржаних рочишта, 15.000,00 динара на име трошкова вештачења и по 37.300,00 динара на име таксе за тужбу и одлуку, што све укупно износи 239.975,00 динара.

Тужени је обавезан да наведени износ исплати тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка, док је захтев за већи износ одбијен као неоснован, те је у том смислу преиначена и одлука о трошковима парничног поступка.

Са изнетих разлога, на основу одредаба чланова 393. став 1., 394. тачка 4. и 401.

тачка 3. ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 07.11.2017. године, Гж1 661/2017

**Записничар,
Слађанка Тасић**

**Председник већа – судија,
Јелена Јовановић**